

Řekl jsi mi, abych ti napsala milostný dopis

Řekl jsi mi, abych ti napsala milostný dopis. Mám ráda hru – a píši. Mám ráda hru – a hled: až se ráno na sebe podíváme, Ty po přečtení mého dopisu – budeš myslit, že přece jen něco v něm musilo být pravdivé, protože jinak by to nemohlo být napsáno, a já budu hádat Tvé myšlenky a lidé budou chodit kolem nás a mezi námi jako proud. Neřekneme si nic. Budeme mít společné tajemství. Jiné než ostatní lidé. Stejně. Nebude to hra?

Jen nezapomínej, že vše je vyhrané dětskými prsty do hlíny. Nic z toho není pravda a mohlo to být napsané jen proto, že jsem zvyklá vžívat se do nejrůznějších myšlenek – a že jsem zvyklá psát. Není-li na světě čin, kterého bychom se nemohli dopustit, není na světě myšlenka, kterou bychom nemysleli.

Píši Ti milostný dopis – neskutečný. Ne takový, jako bych Tě chtěla získat nebo jako by mezi námi ležel vztah, který chci chránit, který chci stavět, aby dlouho trval k našemu štěstí. Je to jen milostný dopis o vzduchu, který jsi rozechvěl kolem mne. Je to jen milostný dopis, jak bych jej psala – – –

Nezdálo se Ti ještě nikdy, že jsi stál na břehu vody nebo nad schody bez zábradlí, pod Tebou hloubka a kolem Tebe vzduch, a že jsi padal kulatě jak Tvá hlava, padal a zároveň jsi stál, až nebylo už stání a padání, a přece byly schody a voda a břeh a Ty jsi stál nad vodou a padal do ní a stál nad schody a padal do hloubky? To je snění a snění je hra. Z levé strany knížka v červeném papíru snadná svými určitými slovy, londýnská mlha, kterou jsme neviděli než v detektivkách, z pravé strany kladivo a kovadlina knihy, břich s pasem v kůži a v tmavých stránkách z minulého století, za mnou cesta v noci na latrínu, když noc si nad námi hází hvězdami z dlaně do dlaně, protože jsou příliš horké a my si z toho děláme písmenka (milý, milý, nauč se se mnou spát), je zima a nos mám tmou zdvižený ke hvězdám – a přede mnou okno, na které ve tmě skáčí a zvedám je a otvírám, až zase noc s hvězdami mi leze za košili, milý, uvidím Tě zítra? Jedné noci v sále jsem seděla s chlapcem a dívali

jsme se na stěnu, na kterou promítali obrazy, a lidé mluvili a seděli jsme, kolena na kolenou, sami a dech kolem dechu sami a společné jablko a jeho ruka ze strany držela má prsa. Ta noc byla jiná, ležela jsem v košili a peřině na zemi a s tmou střídala hvězdy a snažila se nespát. Jeden sen říká, že je jako z hráze do rybníka k tomu, aby se z děvčete stala žena. Druhý sen říká, že je jako z hráze do rybníka k tomu, aby děvče umřelo a nepoznalo nic než noci nenaplněné. Už se mě nedotkl. Kniha zprava zpívá s knihou zleva, noc ze dvora s nocí za oknem a druhý sen tančí po mně.

Zdálo se mi, že jsme se spolu nad něčím skláněli – skláněli se spolu nad něčím, víš? A naše vlasy se spolu setkaly a myslila jsem si, jak jsou oboje husté. Přejížděls mi jimi po tváři. Na jeden dlouhý dech jsme spolu leželi jeden na druhém. Tvá ruka to řekla, když mě nepouštěla. Dotyk se zalykal po dechu. A pak jsme vydychli. Naše kůže se rozdělila. Tvé ruce jsou nehezké a ve všech kloubech lámané a hnědé a mají tisíc rýh a tisíc vystouplin. Jinak jsi zakrytý, Tvá ústa podobná mým lapají po dechu, naše vlasy se potkaly. Ale zadívala jsem se do koutku Tvých očí, nejčistšího, který jsi přikryl řasami a zase odhalil, a z bílé krajiny vystoupil kopec, oblouk stoupající, něha. Knihy zvučí a hvězdy. Mám dva zvony, citlivé, dva kopce, bílé, rudý boží dech na jejich vrcholcích. Tvé ruce. Chci s Tebou chodit po dlouhých cestách. Chci, abys chtěl. Chci Tě hladit po místech tajných k šílenství. Chci s Tebou spát.

V Terezíně 12. 9. 44